

Txeta la Justiciera

Autor: Vicente Cañón Verdasco

(Adaptació teatral del conte de *La Caputxeta vermella*)

** Les entrades i sortides dels actors/actrius es faran per la dreta o l'esquerra de l'espectador.*

Personatges

Txeta
Gerard (germà de la Txeta)
Laura (amiga 1)
Lluís (amic 2) Amics/gues de la Txeta
Clàudia (amiga 3)
Mare
Pare
Àvia
Tomàs (nuvi de l'àvia)
Pepeta (amiga àvia)
Josefina (amiga àvia)
Carles
Òscar Nens/es d'altra colla
Joan
Sr. Rufus
Pitus
Max Treballadors d'en Rufus
Ximo
Fornera
Carter
Pagès
Venedor de loteria
Caçador 1
Caçador 2
Guàrdia urbà 1

■ Vestuari

Rufus: portarà pantaló fosc i camisa blanca amb corbata. Vestuari típic d'un home de negocis actual.

Txeta: vestuari actual amb una caçadora o jersei amb caputxa vermella.

Policies: camisa blava, corbata i barret típic del cos de policia.

Reste de personatges: vestuari actual adient al seu personatge.

■ Escenografia

Una taula central que farà les tasques de taula i de banc.

Escena 1

(En obrir-se el teló es pot veure un despatx amb una taula al mig de l'escena. Aquesta taula serà estreta i farà també de banc per a d'altres escenes. El Sr. Rufus passeja d'un costat a l'altre de l'escena.)

Ximo: *(Des de fora.)* Es pot passar?

Rufus: *(Cridant.)* Passa.

Ximo: *(Entrant per la dreta una mica nerviós.)* Bon dia, senyor Rufus, com va tot? La seva família com es troba? I la seva ma...

Rufus: Silenci! Deixa't de romanços i digues si m'has portat bones notícies.

Ximo: Sí, senyor. Ho hem aconseguit. *(Aixecant un paper a l'aire.)* Han firmat!

Rufus: *(Felicitant en Ximo.)* Sabia que no em fallaries. Ets el millor.

Ximo: Moltes gràcies, senyor Rufus, vostè sempre tan amable, tan considerat, tan..

Rufus: Silenci, el temps de conversa amb tu s'ha acabat. Fuig del meu davant.

Ximo: *(Temerós.)* Sí, senyor. *(Surt d'escena corrent per la dreta.)*

Rufus: *(Parlant per ell.)* Això serà bufar i fer ampolles!

Max: *(Treu el cap a l'escena per la dreta.)* Puc passar, senyor?

Rufus: *(Enfurismat.)* Passa, *(En Max, tremolós va al seu costat.)* portes... això?

Max: Sí, senyor *(Aixecant un paper a l'aire.)* Aquí el té.

Rufus: *(Llegint-lo.)* Molt bé, just el que volia veure. *(Riu.)*

Max: *(Tremolós.)* Senyor, havia pensat que ja que la meua família no para de créixer i el meu sou no, doncs... Havia pensat que un augment...

Rufus: *(Convidant-lo a sortir de l'escena.)* Però... encara continues aquí? *(Max diu que sí amb el cap.)* Fuig del meu davant si no vols que... *(Max surt de l'escena quasi volant per la dreta.)* *(Deixant sobre la taula el paper juntament amb l'altre.)* Ara només falta una simple signatura i... ric!! Molt ric!!! *(Riu.)*

Pitus: *(Entrant a l'escena per la dreta, caminat amb molta por, perquè sap que no porta les notícies que el seu malvat cap voldria sentir. Li tremola la veu.)* Bon dia, senyor Rufus. Com es troba? Està millor del refredat?

Rufus: Fins ara.. tot anava bé i desitjo que després de la teua breu visita tot vagi encara millor. *(Enfurismat.)* Portes el paper signat?

Pitus: Veurà, senyor, resulta...

Rufus: Resulta, què?

Pitus: Que la senyora no ha volgut signar. *(Tanca els ulls i li dona el paper a en Rufus, que ràpidament el llegeix i l'estripa.)*

Rufus: Com que no ha volgut signar?

Pitus: Veurà, senyor... Resulta que la senyora Aurora, ara té un nuvi.

Rufus: Però si ja té quasi vuitanta anys!

Pitus: *(Riu buscant la complicitat del públic.)* ...Es veu que l'amor no té edat.

Rufus: No diguis bajanades! *(Agafant en Pitus per l'orella, el porta a la taula per tal que vegi uns plànols que estan a la vista.)* Borinot! Veus, aquests són els plànols de la meva urbanització.

Ho veus?

Pitus: *(Fent la pilota.)* Molt bonica, senyor.

Rufus: Fins ara totes aquestes cases d'aquí han estat venudes... Veus? *(Furiós.)* Però... La casa de la senyora Aurora, està aquí *(Assenyalant el mapa.)* justament al mig! I el termini de venda acaba... avui; i com comprendràs no puc permetre que això passi.

Pitus: *(Encara tremola.)* I que pensa fer, senyor?

Rufus: Encarregar-me'n jo mateix. *(Mirant a en Pitus.)* Fuig del meu davant, a la una, a les dues i... *(En Pitus surt de l'escena corrent per la dreta.)* Tres. *(Parlant per a ell.)* Tinc una idea! He d'aconseguir comprar aquesta casa, sigui com sigui. *(Riu i surt de l'escena.)*

Escena 2

(L'escenografia i els mobles continuen sent els mateixos de l'escena 1, només han desaparegut els papers de sobre la taula i s'han col·locat unes estovalles. Asseguda en una cadira, la mare de la Txeta llegeix un llibre, en altra cadira el pare està cosint un mitjó. En Gerard juga a terra amb una joguina.)

Pare: Ai! M'he tornat a punxar!

Mare: Les primeres vegades sol passar.

Pare: Les mil vuit-centes vegades. *(Riu.)*

Gerard: *(Aixecant-se, va cap la dreta i surt de l'escena, poc després entra.)* Està ocupat.

Pare: Està la teva germana?

Mare: Fa quasi dues hores que ha entrat. *(Cridant.)* Txeta, vols sortir que el teu germà vol entrar a...

Txeta: *(Entrant a l'escena per la dreta. Al seu germà.)* Ja pots entrar, impacient.

Gerard: Ai que no arribo! *(Surt de l'escena.)*

Mare: Txeta, ara que a la fi estàs arreglada, vés a la cuina i trobaràs les ulleres de llegir de l'àvia que se las va deixar oblidades l'altra dia aquí. Fes el favor de portar-li, que no es troba gaire bé, i també per si ha de llegir alguna cosa important.

Txeta: Ara mateix les busco. *(Surt d'escena pel fons esquerra.)*

Pare: *(Content, aixecant el mitjó en l'aire.)* Ja està, ha quedat com nou.

Mare: Veus, com tot es posar-s'hi.

Txeta: *(Entrant i ensenyant les ulleres.)* Les guardaré a la meva

bossa. *(Ho fa.)*

Pare: *(Donant-li diners.)* Té, agafa el bus i així podràs estar fent companyia a l'àvia més estona.

Txeta: *(Agafant els diners.)* Gràcies, pare.

Gerard: *(Entrant a l'escena, nerviós.)* Jo també hi vull anar!

Mare: Gerard, hem quedat que primer jugaries una estona...

Pare: ...I després faries els deures. Un tracte és un tracte.

Mare: Així que... *(Assenyalant a la dreta.)* Ja pots anar a la teva habitació i començar.

Gerard: Sí, mare, sí, pare. *(Caminant resignat cap a la seva habitació.)*

He promès que faria els deures. *(A la seva germana amb veu de llàstima, per fer pena a tots.)* Adéu, Txeta, fes-li un petó a l'àvia de la meva part. *(Surt, per la dreta.)*

Txeta: Adéu, Gerard. *(Fa un petó als pares i vol sortir, per l'esquerra.)*
Fins després.

Pare: Ja saps... Vés amb compte.

Mare: I no parlis amb desconeguts.

Txeta: *(Resignada.)* Ja ho sé, mare ja no sóc una nena petita.
(Surt, per l'esquerra.)

Escena 3

(Ara, el pare i la mare ja no són en aquesta escena i s'han emportat la seva cadira. La taula ara farà funcions de banc per seure. Una colla de nens i nenes estan asseguts al banc.)

Carles: *(A la Laura.)* Sempre vols tenir raó.

Laura: *(A en Carles.)* Quan la tinc, la tinc

Òscar: *(A en Carles.)* Però, no sempre la tens i no em facis parlar.

Joan: No comenceu amb les vostres discussions

Lluís : Sí, Joan, En Carles i la Laura, sempre volen tenir la raó.

Laura: Perquè la tinc.

Carles: I un be negre!

Clàudia: Quines ganes de perdre el temps. *(A la Laura.)* A vegades tu tens raó. *(Per en Carles.)* I a vegades tu Carles i jo... sempre la tinc. *(Riu.)*

(Tots comencen a parlar a l'hora. Per l'esquerra, entra la Txeta.)

Txeta: Hola, nois, com va?

Lluís : Ves, com sempre discutint a veure qui té la raó.

Laura: *(A la Txeta.)* On vas tu?

Txeta: He d'anar a portar-li una cosa a la meva àvia.

Òscar: *(A la Txeta.)* Com aniràs, amb metro o amb bus?

Carles: Amb metro arribarà abans.

Laura: Què dius! Amb bus arribarà més aviat.

Carles: Amb metro.

Laura: Amb bus.

Clàudia: *(Mirant al cel.)* Ja hi tornem!

(Tots parlen a la vegada del que és millor: anar en metro o en

autobús.)

Joan: *(Posant pau.)* Silenci! Txeta, què faràs? Aniràs en metro o en bus?

(Tots miren la Txeta molt encuriosits.)

Txeta: Doncs ni amb metro ni amb bus, hi aniré caminat, conec una drecera i amb els diners que m'estalvio, em compraré alguna cosa.

Lluís : Quina bona idea.

Txeta: Us deixo, que he de caminar una bona estoneta. *(Vol sortir de l'escena per la dreta.)*

Carles: Txeta, on viu la teva àvia?

Txeta: A la urbanització Mas de l'Oreneta, Carrer del Cirerer, 4... Per?

Carles: No res, curiositat.

Txeta: Adéu, colla. *(Surt de l'escena.)*

(En Carles i la Laura es miren als ulls.)

Carles: *(A la Laura.)* Fem una aposta?

Laura: Molt bé. Jo dic que nosaltres *(Per la seva colla.)* arribarem primer amb autobús.

Carles: I jo dic que... *(Per la seva colla.)* nosaltres guanyarem la prova, agafant el metro.

Laura: Bus.

Carles: Metro.

(Tornen a parlar tots a l'hora.)

Joan: Prou! Farem la prova i així sortirem de dubtes.

Lluís : Però... sense fer trapes.

Clàudia: Quin premi tindrà la colla guanyadora?

Carles: Com guanyarem nosaltres, ho decidirem en acabar la prova.

Laura: Com que serem nosaltres els guanyadors... Ja ho rumiarem.

Oscar: Serem nosaltres.

Lluís : No, nosaltres.

(Tots parlant alhora, per tenir la raó. La colla de la Laura surten de l'escena per la dreta i la colla d'en Carles per l'esquerra.)

Escena 4

(Ara l'escena es transformarà en un mercat al carrer. Hi ha un Pagès venent els seus productes, una Fornera, un Venedor de loteria. L'escena anirà acompanyada d'una música alegre. La Josefina i la Pepeta són a l'escena.)

Pagès: Vinga, Pepeta, mira quin goig que fan les meves bledes.

Pepeta: *(Per les bledes.)* Sí que fan bona cara.

Fornera: Senyora Josefina. Vol la seva barra?

Josefina: *(Una mica sorda.)* Què dius? Què sóc una paparra?

Fornera: No, senyora, li dic que si ara es vol emportar la seva barra de pa o si se l'emportarà més tard.

Josefina: Que ha tornat a pujar el pa? Ai mare meva!

Pepeta: *(Cridant-li a l'orella.)* Que si vols la barra de pa, ara o després?

Josefina: No, no, ara. *(Treu diners i li paga.)* Tingui.

Fornera: Moltes gràcies i fins demà.

Josefina: Què?

Pepeta: *(Agafant a la Josefina i portant-la cap al senyor que ven loteria.)*

No res. Mira ha vingut el venedor de la loteria, aquest que és tan... poca-solta. Anem.

Venedor: Home, si tenim aquí les veïnes més guapes d'aquest barri.

Josefina: *(Coqueta.)* Moltes gràcies.

Pepeta: *(A la Josefina.)* Escolta que tu sents el que vols.

Josefina: *(A la Pepeta.)* Què?

Pepeta: Sí, ja... *(Al Venedor.)* Volem un número que toqui.

Venedor: Amb els meus bitllets sempre toca... toca guanyar o toca perdre. *(Riu del seu acudit.)*

Josefina: *(Coqueta.)* Que graciós.

Pepeta: Sí, molt. *(Assenyalant un bitllet.)* Volem aquest.

Venedor: Doncs no em parlem més. *(Li dona.)* Aquí el teniu... angelets del cel.

Josefina: Afalagador.

Pepeta: *(Al Venedor.)* Més val que ens toqui, si no li comprarem al que ven a la plaça de dalt.

(La Pepeta guarda el bitllet de loteria al moneder.)

Fornera: *(Al Venedor.)* Jo també en vull el mateix, perquè si toca...

Pagès: Doncs jo també vull un altre, a veure si em toca i puc sortir de la crisi.

(El Pagès i la Fornera tornen al seu lloc amb el bitllet de loteria i la cara il·lusionada per si toca.)

(Per la dreta entra la Txeta.)

Fornera: Bon dia, Txeta. On vas?

Txeta: Vaig a casa de la meva àvia, que està una mica malaltona.

Pagès: Doncs que es millori i li dones molts records de la meva part.

Venedor: I de la meva.

Pagès: Digues-li que la trobem a faltar.

Txeta: Ja li diré.

Pepeta: *(A la Josefina.)* Mira la Txeta.

Josefina: *(Buscant.)* Quina bicicleta?

Pepeta: *(Assenyalant la Txeta.)* És la Txeta, néta de la nostra veïna, l'Aurora.

Josefina: *(A la Txeta.)* Ai, nena, que gran que t'has fet.

Txeta: Moltes gràcies. *(Comença a sortir per l'esquerra.)* Que vagi bé. *(Surt.)*

Pepeta: *(Recordant.)* Ai, no li he preguntat a la Txeta si la seva àvia ha venut la seva casa.

Josefina: Segurament que sí, com nosaltres.

Fornera: *(Apropant-se.)* Que dieu, que heu venut les vostres cases?

Pepeta: Sí, fa uns dies un senyor va venir a casa meva, de part de

l'ajuntament, per dir-me que volien fer un polisportiu.

Josefina: Que t'has comprat un cotxe esportiu?

Pepeta: *(Cridant.)* Un poliesportiu, perquè la gent faci esport.
(A la Fornera.) I em va donar diners.

Pagès: Molts?

Josefina: No, perquè com que és per fer una cosa per bé del poble, doncs em va dir aquell home que no podien donar molts diners.

Pepeta: I com vàrem pensar que era un bé pel poble, vàrem acceptar.

Fornera: Que estrany, per casa meva no ha passat ningú.

Pepeta: Estaran al caure.

Pagès: Doncs jo no sé si refiar-me molt d'aquest homes.

Venedor: *(Al Pagès.)* És veritat. *(A les dues dones.)* Es van identificar?

Pepeta: No, però feien molt bona pinta.

Josefina: Anaven molt bé vestits i fins i tot portaven corbata.

Fornera: Jo demà a primera hora me'n vaig a l'ajuntament a informar-me.

Venedor: Si vols hi anem junts.

Pagès: Després informeu-me i si volen el meu hort... Em sembla que hauran d'acoquinar molts dinerets.

Pepeta: *(Al Venedor de loteria.)* Adéu, fins a la setmana que ve.

Josefina: *(Al Venedor de loteria.)* Adéu... maco

Venedor: Adéu, floreta meva.

(Les dues dones surten de l'escena, per la dreta. La Fornera recull el seu tros de taula, que ha fet servir com a taulell i surt de l'escena acomiadant-se del Pagès i del Venedor de loteria.)

Fornera: Fins un altra. *(Surt de l'escena per la dreta.)*

Pagès: *(Al Venedor de loteria.)* Que vagi bé demà a l'ajuntament.
(Surt de l'escena per la dreta.)

Venedor: Tu tranquil que demà sortirem de dubtes. *(Surt de l'escena, per l'esquerra.)*

Escena 5

(Casa de l'Àvia, la mateixa escenografia, col·locant un balancí al costat esquerre de l'escenari. L'Àvia està dormida. Truquen a la porta.)

Àvia: *(Despertant-se.)* Ja vinc, ja vinc. *(Fa que es mira a un mirall i parlant fort per ser escoltada des de fora.)* No t'esperava tan aviat, vam quedar més tard. Ai aquest home! *(Va cap la dreta i fa el gest d'obrir una porta.)* Però, estimat avi. *(Es queda muda de cop perquè no és el seu nuvi.)* Perdó, qui és vostè?

Rufus: Bon dia, senyora...

Àvia: Aurora; i vostè es diu?

Rufus: *(Pensant ràpid.)* Jo... Jo... Sr. Teixidor.

Àvia: No compro res.

Rufus: No senyora, no vinc a vendre res, sinó a donar-li una gran alegria.

Àvia: *(Desconfiada.)* A veure de què es tracta?

Rufus: Veurà, sóc un arquitecte municipal i li vinc a comprar la seva casa. Li donaré molts diners.

Àvia: Ah! Era això?

Rufus: *(Que sembla que ha convençut l'Àvia.)* Sí senyora, només era això.

Àvia: Doncs ja pot fer el camí de tornada.

Rufus: Però... senyora Aurora, no perdi aquesta oportunitat de fer-se rica.

Àvia: Què han de construir, en aquest terrenys?

Rufus: *(Que no esperava aquesta pregunta.)* Doncs... doncs... Una gran superfície comercial.

Àvia: Aquí? A la quinta forca? No em sembla bona idea. *(Vol tancar la porta.)* Adéu.

Rufus: Però què hi fa el que hagin de construir, amb tots els diners que li donaré vostè podrà viure feliç allà on vulgui.

Àvia: Jo ja sóc feliç vivint aquí. *(Vol tancar la porta.)* Passi-ho bé.

Rufus: Però, senyora Aurora.

(Per la dreta entra el senyor Tomàs, que és el nuvi de la senyora Aurora, l'Àvia.)

Tomàs : Bon dia.

Rufus: Bon dia.

Àvia: Ai, Tomàs, ja era hora que arribessis. Aquest senyor vol comprar-me la casa.

Tomàs : La teva casa? Per què la vol?

Rufus: Veurà, senyor...

Tomàs : Tomàs.

Rufus: Veurà, senyor Bartomeu...

Tomàs : Em dic Tomàs.

Rufus: El que jo deia, Tomàs. Resulta que en aquest terrenys l'ajuntament hi vol construir un.. un.. poliesportiu.

Àvia: Però... no m'havia dit que era una centre comercial?

Rufus: *(Enxampat.)* Sí, sí... això va al costat del poliesportiu. *(Al senyor Tomàs.)* Senyor Mateu...

Tomàs : Tomàs, em dic Tomàs.

Rufus: El que jo dic. Miri, senyor Tomàs, ha de convèncer la senyora Aurora a vendre. Tots els veïns ja han venut; només em falta, aquesta casa.

Tomàs : Jo convèncer l'Aurora? Vostè espera un miracle. Si li estic demanant que es casi amb mi, ja fa... *(Pensant.)* Un munt d'anys i com que és tan tossuda... Si ella diu que no, és que no.

Àvia: *(A en Rufus.)* Ja ho ha sentit, no cal insistir més. No vendré la meva casa.

(En Rufus guarda els papers al seu maletí i de pas aprofita per escoltar la conversa dels nuvis.)

Tomàs : Vinga, Aurora, que arribarem tard.

Àvia: De seguida marxem. *(Surt per l'esquerra per arreglar-se una*

mica.)

Rufus: Cap a on van?

Tomàs : A l'hospital, a visitar a un amic nostre.

Rufus: Que vol que els porti amb el meu cotxe?

Tomàs : No cal, anem fent un passeig.

Rufus: *(Amb mala intenció.)* Quin caràcter que té la seva núvia, eh?

Tomàs : Caràcter? Que va! Si és més dolça... Ja veu, primer anem a l'hospital i després anem a explicar contes a una casa d'acollida per a nens. Només viu pels altres.

Rufus: *(Té una idea.)* És clar! Pels més desfavorits. *(Acomiadant-se.)* Adéu, Senyor Pere.

Tomàs : Tomàs, em dic Tomàs.

Rufus: *(Al·lucinant amb la seva idea.)* Sí, sí... com vulgui. *(Tornant en si.)* Adéu, records a la senyora Aurora. *(Surt per la dreta.)*

Àvia: *(Entrant.)* Ja estic. *(Mirant.)* Ja ha marxat aquest pesat?

Tomàs : Sí, ja se n'ha anat.

Àvia: Anem, Tomàs. *(Fa el gest de tancar la porta del carrer.)* Volia comprar la meva casa, sí home i què més. *(Mira al senyor Tomàs.)* Tomàs! Anem que hem de fer moltes coses.

Tomàs : Però... si estic esperant-te fa estona.

Àvia: No diguis rucades, que no tinc ganes de discutir. *(Surten tots dos per la dreta.)*

Escena 6

(Per l'esquerra entren dos caçadors.)

Caçador 1: Et dic que avui no és bon dia per caçar.

Caçador 2: No sé perquè ho dius?

Caçador 1: Els gossos fan coses rares, ja fa estona que han marxat i encara no els sento border.

Caçador 2: Si han trobat el rastre d'un porc senglar, fins que no el trobin no deixaran de buscar-lo.

Caçador 1: Potser tens raó. *(Seu, per descansar, a la taula que ara farà funció de banc.)* Descansarem un mica.

Caçador 2: Ara sí que has tingut una bona idea.

(Tots dos homes seuen.)

Caçador 1: Silenci! Sents alguna cosa?

Caçador 2: No, només sento com bufa l'aire.

(Per l'esquerra entra la Txeta.)

Txeta: Bon dia.

Caçador 1: Home, mira que ve, la Txeta.

Caçador 2: Txeta, on vas per aquí?

Txeta: A casa de la meva àvia.

Caçador 1: *(Adonant-se.)* Ah! És clar! Has agafat una drecera.

Txeta: Sí, sempre que vinc caminat faig aquest camí.

Caçador 2: Mira-la que llesta la Txeta.

Caçador 1: Per cert. T'has creuat amb una colla de gossos?

Txeta: Gossos? No n'he vist cap.

Caçador 2: *(Al Caçador 1.)* Tu tranquil que aviat tornaran.
Txeta: Bé marxo. Que vagi bé el dia de cacera.
Caçador 1: Cacera? Si nosaltres l'únic que matem és el temps.
(Riu del seu acudit.)
Caçador 2: *(Al caçador 1, rient.)* Tens raó. *(A la Txeta.)* Adéu, Txeta, records a la teva àvia.
Txeta: Ja els hi donaré. Bon dia. *(Surt per la dreta.)*
Caçador 1: Silenci! Ara sí que els sento bordar.
Caçador 2: Jo també! Anem a veure que han trobat.
Caçador 1: Sí, anem.
Caçador 2: Això es posa interessant.
(Surten tots dos per l'esquerra.)

Escena 7

(Per la dreta entren dos Guàrdies urbans.)
Guàrdia 1: Tu tranquil. T'acostumaràs de seguida, ja ho veuràs.
Guàrdia 2: Suposo que sí, però com és el meu primer dia, estic molt nerviós.
Guàrdia 1: Jo estaré els primers dies amb tu. Només t'has de fixat com ho faig jo i ja està.
Guàrdia 2: Així de fàcil?
Guàrdia 1: Així de fàcil. *(Li sona la ràdio. Agafant-la.)* Sí, senyor *(Pausa.)* Sí, senyor. Ara mateix hi vaig. *(Penja.)* A la senyora Rosa se li ha tornat a escapar el seu gat i ha pujat a l'arbre d'una veïna.
Guàrdia 2: Què hem de fer?
Guàrdia 1: Tu de moment queda't a vigilar per aquí. El gat de la senyora Rosa és molt amic meu i si et veu, s'espantarà. De seguida torno. *(Remarcant.)* Tu vigila.
(El Guàrdia 2 s'ho ha pres molt seriosament això de vigilar. Posarà els dits en forma de pistola. Per l'esquerra entra la colla d'en Carles.)
Carles: *(Als seus amics.)* Us dic que ha de ser per aquí
Òscar: Si tu ho dius.
Joan: Jo no ho tinc molt clar. *(Veu al Guàrdia 2.)* Per què no li preguntem al guàrdia urbà? Ell segur que ho sap.
Carles: Tens raó.
Joan: *(Parlant fluix.)* Has vist, Òscar, m'ha donat la raó!
Òscar: *(Parlant fluix.)* Estàs de sort, perquè en Carles... si no la té ell, la raó, no la té ningú.
Carles: *(Al Guàrdia 2.)* Escolti, seria tan amable d'indicar-nos on és el Carrer de l'Oreneta.
Guàrdia 2: *(Pensant en veu alta.)* Carrer de l'Oreneta... Carrer de l'Oreneta. *(Fa veure que ja ho sap.)* Sí, el Carrer de l'Oreneta és per allà. *(Assenyalant l'esquerra.)*
Carles: Però... si venim d'allà!
Guàrdia 2: *(Fent-se el setciències.)* Però, segur que a la plaça heu tombat cap dalt i era cap a baix.
Òscar: Sí, hem fet això, Carles.

Joan: *(Al Guàrdia 2.)* Moltes gràcies.

Òscar: *(A en Carles.)* Anem Carles.

(Comencen a sortir de l'escena per l'esquerra, en Carles no està massa confiat.)

Carles: No ho tinc molt clar, que sigui per aquí. *(Assenyalant l'esquerra.)*

Joan: Vols saber més tu que un guàrdia urbà?

Òscar: El Joan té raó. Anem! Encara arribaran ells abans que nosaltres.

Carles: Això ni de broma.

(Surten tots tres per l'esquerra. Pocs segons després entra per la dreta el Guàrdia 1.)

Guàrdia 1: *(Parlant en veu alta.)* Missió complerta! El gat ja està amb la senyora Rosa. *(Al Guàrdia 2.)* Tot tranquil per aquí?

Guàrdia 2: Sí, tot tranquil.

(Per l'esquerra entra la colla de la Laura.)

Laura: *(Buscant.)* Ha d'estar a prop.

Lluís : Per què no li preguntes als agents de la guàrdia urbana.

Clàudia: Ells segur que ens indicaran el camí correcte.

Laura: *(Als seus amics.)* Bona idea. *(Als Guàrdies urbans.)* Bon dia, volíem saber si el Carrer de l'Oreneta, està per aquí a prop?

Guàrdia 2: *(Fent el setciències.)* Doncs sí, nena, el Carrer de l'Oreneta és... *(Aixecant el braç per assenyalar l'esquerra.)*

Guàrdia 1: *(Més ràpid, assenyalant cap la dreta.)* Baixant per aquest carrer, la segona a la dreta.

Guàrdia 2: *(Canvia ràpidament de braç i assenyala cap la dreta.)* Sí, senyoreta, per allà.

(El Guàrdia 1 ha vist la jugada del Guàrdia 2 i aquest li fa un somriure còmplice.)

Laura: *(Als Guàrdies.)* Moltes gràcies. *(Als seus amics.)* Anem que hem de guanyar l'aposta.

Lluís : Voleu dir que no han arribat abans... Ells han agafat el metro.

Clàudia: Però l'estació de metro és més lluny d'aquí que la parada del bus.

Laura: Deixem-nos de romanços i anem, que cada minut compta.

(Surten tots tres per la dreta.)

Guàrdia 1: *(Al Guàrdia 2.)* Anem a fer un tomb per la plaça del pi.

Guàrdia 2: A les seves ordres!

Guàrdia 1: Ara no cal això, home. Només has de dir: Molt bé, com tu vulguis, em sembla bona idea...

Guàrdia 2: Doncs, com vulguis. *(Content.)* Ho he fet bé? *(Comencen a sortir per l'esquerra.)*

Guàrdia 1: Molt bé! Ho has fet molt bé.

Escena 8

(Per la dreta entren l'Àvia i el senyor Tomàs.)

Àvia: Gràcies per acompanyar-me, Tomàs. Hem fet passar una bona estona a aquests nens i nenes.

Tomàs: Sí, ha estat molt divertit.

Àvia: Vols prendre alguna cosa?

Tomàs: No gràcies, encara he de treure a passejar el meu gosset.

Àvia: Doncs... fins demà... *(Melosa.)* Xato.

Tomàs: *(Molt afectuós.)* Fins demà xateta meva. *(Surt de l'escena per la dreta.)*

Àvia: Vaig a posar-me còmoda. *(Surt per l'esquerra.)*

Escena 9

(En Rufus i els seus ajudants entren a l'escena per la dreta.)

Max: Senyor, aquesta vegada el nuvi de l'àvia ha marxat.

Rufus: M'heu portat el que us he demanat?

Pitus: Jo li he portat el vestuari... i ja el té posat. *(Fa una rialla amb por.)*

Max: Jo li he portat les ulleres... i ja les té posades. *(Fa una rialla amb por.)*

Ximo: Jo li he porat el barret... i ja el té posat. *(Fa una rialla amb por.)*

Rufus: *(Furiós.)* Deixeu de posar aquesta cara de babaus i sortiu del meu davant, en tres... dos... *(Tots tres ajudants surten corrent per la dreta.)*

Rufus: *(En el moment de trucar a la porta, li canvia el gest i s'ha transformat en un capellà molt amable.)* Em pot obrir, si us plau.

Àvia: *(Entrant.)* Qui és?

Rufus: Sóc el nou capellà.

(L'Àvia fa el gest d'obrir la porta.)

Àvia: Oh! Un capellà! Passi, si us plau, passi.

Rufus: *(Entrant.)* Molt amable

Àvia: Bé, ja em dirà a que es deu la seva visita?

Rufus: Veurà, estic recollint firmes per solidaritzar-nos amb els nens pobres del tercer món.

Àvia: A sí, pobres! On he de firmar.

Rufus: *(Content.)* Aquí baix.

Àvia: *(Vol firmar, però s'atura de cop.)* Abans m'agradaria llegir aquest manifest. Vaig a buscar les ulleres. *(Va cap a l'esquerra.)*

Rufus: No cal! No diu res important... Firmi.

Àvia: Està bé... *(Torna al costat del senyor Rufus. Desconfia un altre cop.)* Vol dir?

Rufus: I tant. Firmi aquí i aquí, si us plau.

Àvia: *(Assenyalant.)* Aquí i aquí, diu?

Rufus: *(Quasi sense paciència.)* Sí, senyora... aquí i aquí.

Àvia: Molt bé, firmaré.

(Quan és a punt de signar entra la Txeta a l'escena per la

dreta.)

Txeta: Hola, àvia.

Àvia: Hola, Txeta, quina sorpresa!

Txeta: Com et trobes? La mare em va dir que no et trobaves molt bé.

Àvia: La teva mare sempre exagera molt. Estic perfectament.

Txeta: *(Ensenyant les ulleres.)* També et portava les teves ulleres. Te les vas deixar oblidades a casa meva.

Àvia: Ja deia jo que no les trobava. Mira, em vindran bé per llegir el document que em portava el senyor capellà.

Rufus: *(Espantat.)* Ui que tard! Ja passaré demà. *(Surt corrent per la dreta.)*

Àvia: Però... esperi que ara ja puc llegir bé. *(Per en Rufus.)* Quin capellà més estrany. *(A la Txeta.)* Ja tornarà.

Txeta: Què volia que firmessis?

Àvia: Un document per solidaritzar-me amb els nens pobres. Què faré ara, jo volia donar el meu suport.

Txeta: Ja has sentit que demà tornarà. *(Bufant.)* Escolta àvia vinc morta de set.

Àvia: Ara mateix anem a la cuina i et preparo una llimonada. Anem.

(Surten totes dues per l'esquerra.)

Escena 10

(Per la dreta entren a l'escena: La Pepeta, la Josefina, el Venedor de loteria, el Pagès, el Carter i la Fornera.)

Fornera: *(Picant a la porta i cridant.)* Aurora, senyora Aurora.

Pagès: Voleu dir, que hi és a casa?

Venedor: Jo l'he vist quan tornava de llegir contes als nens i m'ha dit que ja tornava cap casa.

Pepeta: Anava sola?

Josefina: *(Buscant.)* Quina cassola?

Carter: *(A la Pepeta.)* No, anava amb el senyor Tomàs. Jo també els he vist a tots dos, quan tornaven a casa.

Fornera: *(Cridant més fort.)* Senyora Aurora.

(Per l'esquerra entren la Txeta i la seva àvia.)

Àvia: *(Espantada.)* Que són aquests crits?

Txeta: *(Obrint la porta.)* Hola, quina sorpresa. Què volen?

Venedor: Perdona Aurora, et volien fer una pregunta.

Àvia: Vosaltres direu. Però... passeu, si us plau.

(Tots entren a la casa de l'àvia.)

Pagès: Aquí... la senyora Pepeta i la senyora Josefina, diuen que han venut les seves cases a l'ajuntament, per construir un poliesportiu per al poble.

Carter: I nosaltres volien saber si tu també has venut la teva casa?

Pagès: Perquè a mi no m'ha vingut ningú per comprar-me-la.

Fornera: Ni a mi.

Venedor: A mi tampoc.

Àvia: Aquest matí ha passat un home per comprar-me-la, però aquest senyor m'ha donat mala espina i no l'he volgut signar. A més... primer ha dit que si era per a una gran superfície, després per a un poliesportiu.

Tots: *(Sorpresa.)* Oh!

Josefina: Que ens han estafat?

Pepeta: Sí, Josefina... em sembla que aquell senyor ens ha enganyat i que no veurem ni un euro!

(Tots comencen a parlar a l'hora.)

Fornera: Un moment! Tinc una idea. Trucaré al meu marit que és guàrdia urbà a veure si ell en sap alguna cosa. *(Treu un telèfon mòbil i marca.)*

Venedor: *(A la Fornera.)* Què diu?

Fornera: *(Al Venedor.)* Encara res. *(Fa que escolta el mòbil.)* Ara sí. *(Parlant amb el seu marit.)* Escolta, Ramon.

(A l'esquerra de l'escena entren els dos Guàrdies urbans i faran creure que són a un altre punt del poble.)

Guàrdia 1: Sí, estimada. Què vols?

Fornera: Tu saps si l'ajuntament te previs construir un polisportiu o un hospital als terrenys de la urbanització: Mas de l'Oreneta?

Guàrdia 1: No, l'ajuntament no té previst construir-hi en aquests terrenys. *(Recordant.)* Però fa pocs dies un constructor es va passar per l'ajuntament per demanar un mapa, per tal de construir una urbanització de luxe.

Tots: Oh!!!

Guàrdia 1: Però encara no tenia clar quin lloc era el millor.

Pagès: *(Agafant el mòbil a la Fornera.)* Escolta, Ramon, sóc l'Ignasi. Tu per què creus que un constructor voldria construir en aquest terrenys i no en altres?

Guàrdia 1: Home Ignasi, molt fàcil... són a prop del llac, a prop de la carretera, té les millors vistes de la vall i només hi viuen quatre gats.

Venedor: *(Agafant el mòbil.)* Què vols dir? Que donant tres euros a aquest propietaris...

Carter: *(Agafant el mòbil.)* Ell podria treure'n després molt de profit?

Guàrdia 1: I tant! Tu no saps la quantitat de xalets i camps de golf que surten d'aquest terrenys.

Fornera: *(Torna a agafar el seu mòbil.)* Estimat, torno a ser jo. Saps que aquest "senyor" ha estafat les senyores Pepeta i Josefina i també a volgut enganyar la senyora Aurora.

Guàrdia 2: *(Que també escoltava la conversa amb l'orella enganxada al mòbil del Guàrdia 1.)* L'àvia de la Txeta?

Fornera: La mateixa.

Guàrdia 1: Estimada, això es mereix una investigació.

Guàrdia 2: *(Posant el dits en forma de pistola.)* Sí senyor, una investigació.

Guàrdia 1: Estarem al cas. Fins després.

Fornera: Fins després, estimat. *(Penja.)*

(Els Guàrdies urbans surten de l'escena per l'esquerra, mentre el personatges de la casa de l'àvia resten congelats, un cop que els guàrdies han desaparegut de l'escena. Tornen a moure's. En aquest moment la Senyora Pepeta pateix un desmai i tots s'espanten molt.)

Carter: Ràpid portem-la a urgències.

Venedor: Bona idea!

(Surten tots per la dreta, menys la Txeta i la seva àvia. Tots parlen a l'hora espantats.)

Àvia: Has vist, Txeta, em volien enganyar!

Txeta: Saps què, àvia? També tinc sospites del capellà que ha vingut i que no ha volgut deixar-te llegir els papers que tu havies de signar.

Àvia: Tens raó! No hi havia caigut... L'estafador s'havia disfressat de capellà per tal que jo signes la venda de la meva casa.

Txeta: I saps què, àvia? Crec que aquest senyor tornarà.

Àvia: Vols dir?

Txeta: Sí, però aquesta vegada... Ens trobarà preparats.

(Surten totes dues per l'esquerra.)

Escena 11

(Per la dreta entra a l'escena la colla de la Laura.)

Laura: Aquí és: Carrer del Cirerer quatre.

Clàudia: Em sembla que em arribat els primers.

Lluís : Per estar més segurs, què us sembla si truquem. No sigui cosa que en Carles i la seva colla siguin dins.

Laura: Espero que no. *(Trucant a la porta.)* Hola.

Txeta: *(Entrant per l'esquerra, fa el gest d'obrir la porta.)* Hola! Què hi feu aquí?

Laura: Hem fet una aposta amb el Carles a veure qui eren els primers en arribar a casa de la teva àvia.

Lluís : Ells han triat venir en metro.

Laura: I nosaltres en bus.

Clàudia: Som els primers?

Txeta: Com?

Lluís : Sí, volem saber si en Carles i els altres han arribat abans que nosaltres?

Txeta: No, sou els primers... heu guanyat l'aposta.

(Per l'esquerra entren en Carles, en Joan i l'Òscar.)

Carles: *(A la Laura.)* Sou un tramposos! Nosaltres ja fa estona que som al barri.

Òscar: Però un guàrdia urbà ens ha enviat a l'altra punta.

Joan: O sigui que hem guanyat nosaltres.

Laura: L'aposta deia: Qui era capaç d'arribar a casa de l'àvia de la Txeta, guanyava l'aposta. O no era així?

(Tots comencen a parlar a l'hora.)

Txeta: *(Cridant.)* Silenci!

(Tots callen de cop.)

Txeta: Voleu fer una aposta de les bones?

Tots: Sí!

Txeta: Doncs el grup que trobi primer a en Josep i a l'Àngel... els caçadors, i els diguin que vinguin de seguida, guanyarà un bon berenar, que el prepararà la meva àvia.

Carles: Tens idea d'on poden ser?

Txeta: Jo els he vist buscant als seus gossos molt a prop de la font del pi.

Clàudia: Txeta, jo crec que hauries de donar el tret de sortida.

Txeta: Com vulgueu. *(Aixecant el braç i baixant-lo.)* Un, dos i tres!

(La colla de la Laura i en Carles surten tots corrent cap a l'esquerra de l'escena.)

Txeta: *(Al públic.)* A veure si aquesta mania de competir serveix d'alguna cosa. *(Surt de l'escena per l'esquerra. Fosc.)*

Escena 12

(En obrir-se el llum trobem a el Pare, la Mare, en Tomàs i el Gerard a l'escena.)

Pare: *(Va cap els fons esquerra i parlarà alt.)* Txeta, vols baixar d'una vegada.

Mare: Jo no sé què es porten entre mans l'àvia i ella.

Tomàs : Ha de ser una cosa important.

Gerard: I tant important, com que ens ha fet venir corrent cap aquí.

Mare: *(Patint.)* Ah! Mare meva, no vull pensar en quin embolic està ficada aquesta nena.

Txeta: *(Entrant pel fons esquerra.)* Hola mare, hola pare, hola Tomàs... *(Al seu germà.)* "Trasto".

Pare: Txeta, ens tens preocupat.

Mare: Sí, filla, aquestes presses per venir... Què passa?

Gerard: *(Punxant a la Txeta.)* Segur que n'ha fet una de grossa!

Txeta: *(Al Gerard.)* Calla borinot! *(Al Pares.)* Val més que pugem a dalt i entre l'àvia i jo us expliquem el nostre pla.

Tomàs i Pare: Pla?

Mare: Però... no ho podem deixar per demà?

Txeta: No, mare, hem d'estar preparats... Avui mateix.

Pare: *(Espantat.)* Filla meva, estic una mica espantat.

Tomàs : *(Tremolós.)* Jo també.

Txeta: Deixeu-vos de cabòries i ara a dalt, sortireu de dubtes.

Mare: Val més que hi anem... i ràpid.

(Surten tots pel fons esquerra de l'escena.)

Escena 13

(Per la dreta entraran en Rufus i els seus ajudants.)

Rufus: *(Als seus ajudants.)* Ara no pot fallar res. És l'última oportunitat per fer-me amb aquesta casa.

Pitus: Ja ho sabem, senyor.

Max: Ja portem la lliçó apresada.

Ximo: I tranquil que ara tot sortirà bé.

Rufus: Això espero. Pitus, tu seràs el primer, i si el meu pla falla... *(A en Ximo i en Max.) Vosaltres anireu després.*

Ximo i Max: Sí, senyor.

Rufus: *(A en Pitus.) Vinga prepara't. (A en Ximo i en Max.)*

I nosaltres tres anem a amagar-nos i a esperar el paper signat. *(Riu amb veu maliciosa. Tots tres surten d'escena per la dreta.)*

Escena 14

(En Pitus trucarà a la porta. Pel fons esquerra entrarà la Mare de la Txeta, que va a obrir la porta.)

Mare: Hola, què volia?

Pitus: Porto un paquet a nom de la senyora Aurora Penya.

Mare: Sí, és la meva mare. *(Agafa el paquet de les mans d'en Pitus, sense que ell tingui temps de reaccionar.)* Gràcies, ara li donaré.

Pitus: *(Preocupa't.)* Ja... però... La senyora Aurora, hauria de signar aquí baix. *(Assenyalant una fulla de paper.)*

Mare: *(Li treu de la butxaca d'en Pitus un bolígraf i signa ràpidament.)* Jo mateixa signaré. Adéu. *(Surt d'escena pel fons esquerra.)*

(En Pitus s'ha quedat petrificat. Després d'uns segons congelat, entren a l'escena en Rufus i els altres ajudants.)

Rufus: *(Li treu el paper de les mans.)* Ja el tenim! Aquesta vella estúpida m'acaba de regalar la seva casa. *(Riu content.)*

Pitus: *(Tremolant.)* Senyor... Senyor... La signatura no és de la senyora Aurora si no de la seva filla.

Rufus: *(Mirant el full.)* Tens raó! *(Respira a fons.)* Bé, no es posem nerviosos. *(A en Max.)* Ara prova-ho tu. I que signi l'àvia. D'acord?

Max: Sí, senyor. *(Repetint com un lloro.)* Ha de signar l'àvia.

Rufus: *(A la resta d'ajudants.)* Anem a amagar-nos. *(En Rufus, en Pitus i en Ximo surten d'escena per la dreta.)*

Escena 15

Max: *(Agafant aire, truca a la porta. Porta un ram de flors a la mà.)* Que hi ha algú?

(Pel fons esquerra, entre el Pare de la Txeta i el Sr. Tomàs.)

Tomàs : Què volia?

Max: Porto aquest ram de flors per la senyora Aurora Penya.

Pare: Sí, viu aquí. *(Li treu el ram de flors al Max, en un moviment ràpid.)* Ara mateix li portem. Grà...

Max: Ha de signar aquest paper. *(Assenyalant una fulla de paper.)*

Pare: *(Li treu de la butxaca al Max un bolígraf i signa ràpidament.)* Ja està.

Max: *(Nerviós.)* Però vostè... No! La senyora Aurora.

Pare: *(Que ha fet com si no escoltés el Max.)* Ara mateix li porto les flors. *(Vol sortir de l'escena amb el ram de flors.)*

Tomàs : *(Veu la cara d'estupefacció del Max i es treu de la butxaca un*

bitllet i li dóna.) Ah, esperaves això. (Li dóna un pessic a la galta del Max.) Passi-ho bé.

Pare: *(Al Sr. Tomàs .) Ja deia jo que aquest pobre esperava alguna cosa.*

Tomàs : És clar, home!... La propina! Anem a portar-li les flors.

Pare: Sí, anem.

(El Pare i el Sr. Tomàs surten de l'escena pel fons esquerra.)

(En Max s'ha quedat petrificat. Després d'uns segons congelat, entren a l'escena en Rufus i els altres ajudants.)

Rufus: *(Li treu el paper de les mans.)* Ja el tenim! Aquesta vella estúpida m'acaba de regalar la seva casa. *(Riu content.)*

Max: *(Tremolant.)* Senyor... Senyor... La signatura no és de la senyora Aurora, sinó del seu gendre.

Rufus: *(Enfurismat, mira el paper i l'estripa segons després.)* No pot ser! *(Respira profundament.)* Relaxació... Rufus... Relaxació... *(Més tranquil.)* Bé, Ximo. Ara et toca a tu. *(Remarcant.)*

I recorda que només pot firmar la senyora Aurora.

Si no aconseguim que signi... No podré fer-me ric. *(Mirant fixament als ulls d'en Ximo.)* Oi que ho has entès?

Ximo: *(Tremolant.)* Sí, senyor. Només tindrà validesa aquest document si firma la senyora Aurora.

Rufus: *(Sense deixar de mirar, enfurismat a en Ximo.)* Ara nosaltres anem a amagar-nos i tu... val més que em portis el paper signat per l'única persona que l'ha de signar... eh?

(En Rufus, en Pitus i el Max surten d'escena per la dreta. Al Ximo li tremola la mà, la veu. Porta una caixa de bombons a les mans.)

Escena 16

Ximo: *(Trucant a la porta.)* Hola!

(Pel fons esquerra entra en Gerard. Va cap en Ximo i li obre la porta.)

Gerard: Hola, què volia?

Ximo: Porto aquest bombons per la senyora Aurora Peña.

Gerard: Molt bé. *(Li vol treure la caixa de bombons. Però en Ximo no ho permet.)*

Ximo: Primer ha de signar aquest paper *(Assenyalant una fulla de paper.)* i després li donaré els deliciosos i boníssims... bombons.

(En Gerard treu el bolígraf de la butxaca d'en Ximo per a signar.)

Ximo: *(Treu de cop la fulla.)* Tu no, nen. *(Remarcant.)* Ha de signar la senyora Aurora Peña. *(Li treu el bolígraf de les mans al Gerard.)*

Gerard: Molt bé. Ara la vaig a buscar. *(Surt pel fons esquerra.)*
(En Ximo mira a la dreta i li aixeca el dit gros a en Rufus, en senyal que en aquesta ocasió tot sortirà bé.)

Àvia: *(Entrant en companyia d'en Gerard, pel fons esquerra. A en Ximo.)* A veure, què he de signar?

Ximo: *(Content.)* Ha de signar... *(Li dona el bolígraf.)* Aquí baix.

Àvia: *(Signant el document.)* Molt bé, ja està.

Ximo: *(Vol marxar cap la dreta.)* Adéu.

Gerard: *(Aturant a en Ximo.)* Senyor... La caixa de bombons.

Ximo: Ai! Sí, que despistat! *(Li dona a l'àvia la caixa de bombons, però l'àvia no l'agafa bé i la caixa cau al terra.)*

Àvia: Ai! Els meus bombons!

Gerard: No et preocupis, àvia. Ara mateix aquest senyor i jo els arrepleguem.

(En acotxar-se al terra per arreplegar els bombons, deixa el document al terra i en Gerard el canviarà per un altre paper. El canvi ha de ser evident per al públic, però invisible per en Ximo. Tornant-li la caixa de bombons a l'àvia.)

Ximo: Aquí té, els seus bombons. *(Rient.)* Senyora, passiu bé.

Gerard: Adéu, senyor i gràcies. *(L'àvia i el Gerard es miren còmplices i surten pel fons esquerra.)*

(Per la dreta, entren en Rufus, en Max i el Pitus.)

Ximo: *(Li dona el document.)* Ja està i aquesta vegada signat per la senyora Aurora.

Rufus: *(En llegir el document es queda petrificat.)*

Ximo: *(Mirant a en Rufus i orgullós de la seva feina.)* Què, s'ha quedat de pedra, eh?

Rufus: *(Llegint en veu alta.)* Un quilo de patates, un pollastre, una bossa de tomaques...

Ximo: *(Li treu el paper a en Rufus.)* Però, si jo...

Rufus: Relaxació... Rufus... Relaxació... *(Cridant enfurismat als seus ajudants.)* Fora de la meva vista! *(Els seus ajudants surten corrent de l'escena per la dreta. Més tranquil.)* Està clar, que me n'he d'encarregar jo de tot.

Escena 17

(En Rufus trucarà a la porta. Pel fons esquerra entrarà a l'escena l'àvia i obrirà.)

Àvia: *(Bocabadada.)* Però... vostè un altre cop?

Rufus: Miri, senyora, ho he intentat per les bones... Fent trameses... I ara li faig un ultimàtum o...

Àvia: Ja li he dit que no tinc intenció de vendre la meva casa.

Rufus: Està bé, li triplico la meva oferta. *(Remarcant.)* Amb la venda d'aquesta casa vostè es farà milionària.

Àvia: En aquesta casa hi han nascut els meu fills, els meus néts i vull viure sempre aquí.

Rufus: *(Respirant a fons.)* Vostè s'ho ha buscat. *(Treu un bolígraf de la butxaca.)* O firma aquest contracte o...

(En aquest moment pel fons esquerra, entra la Txeta.)

Txeta: ...O res! No ha sentit la meva àvia.

Rufus: *(A la Txeta, amb menyspreu.)* Tu calla, mocosa.

Txeta: Surti d'aquesta casa, ara mateix... O si no...

Rufus: *(Encarant-se.)* Què em faràs?

(Per l'esquerra han entrat a la casa el Caçador 1 i el Caçador 2.)

Txeta: Jo res, però ells... (*Indicant al Sr. Rufus perquè miri els Caçadors.*)

Caçador 1: Txeta, tens cap problema?

Txeta: Jo no però aquest senyor... sí.

Caçador 2: (*A en Rufus.*) No estaria vostè molestant les nostres amigues, oi?

Rufus: (*Espantat.*) No tranquils, ja marxava, només passava per aquí... (*Comença a sortir de l'escena per la dreta.*)

Caçador 1: Passi-ho bé.

Caçador 2: I no torni per aquí en una temporada.

Rufus: (*Quan és a punt de sortir de l'escena, té una idea i torna a parlar amb els Caçadors.*) Miri, he estat a punt de marxar, però... passa una cosa. Vostès no tenen cap autoritat legal per fer-me fora.

(*En el moment que el Sr. Rufus està parlant amb els Caçadors, per la dreta, han entrat a l'escena el Guàrdia 1 i el Guàrdia 2.*)

Guàrdia 1 i 2: Però nosaltres sí!

Rufus: (*Espantat.*) Però... senyors agents que fan per aquí?

Guàrdia 1: Un amic de la Txeta ens han dit que vinguéssim.

Guàrdia 2: Senyor Rufus, queda vostè arrestat per estafar a gent d'aquest poble.

Rufus: Però, jo volia construir una urbanització de luxe!

Caçador 1: Ja estem contents amb el nostre poble.

Caçador 2: I amb el nostres veïns, que som pobres, però honrats.

Guàrdia 1: Tot el contrari del que és vostè. (*Agafant-lo per les mans com si li hagués posat manilles.*) Vinga, a la garjola!

Rufus: (*Cridant enfurismat.*) Tornaré, això no quedarà així... Tornaré!

Guàrdia 2: Vinga, de pressa.

(*Surten de l'escena, per la dreta, els Guàrdies amb el Sr. Rufus.*)

Caçador 1: Em sembla, Txeta, que tot ha sortit bé.

Txeta: Gràcies per venir.

Caçador 2: Els teus amics ens van donar el teu avís.

Caçador 1: I l'altra colla d'amics van tenir l'idea d'avisar els guàrdies.

Caçador 2: Ja has vist. Treball en equip.

Caçador 1: (*Al Caçador 2.*) Em sembla que nosaltres encara hem de recuperar els nostres gossos. Anem?

Caçador 2: Tens raó, anem. (*A la Txeta i a l'àvia.*) Adéu fins aviat.

Àvia: Adéu i gràcies per tot.

(*Els Caçadors surten de l'escena, per la dreta.*)

Escena 18

(*Pels fons esquerra, entren a l'escena el Pare, la Mare i en Gerard.*)

Gerard: (*Abraçant la seva germana.*) Txeta! Has estat molt valenta!

Txeta: (*Treient-li importància.*) No és res.

Mare: I tant que sí!

Pare: Gràcies al teu pla...

Tomàs : ...Hem pogut desemascarar el Sr. Rufus i...

Mare: ...I desfer el seu pla per fer-se milionari a costa d'estafar la gent gran.

Txeta: Només he fet el que penso que era de justícia.

Àvia: A parit d'avui, haurem de dir-te...

Tots: Txeta la Justiciera.

(Tots riuen i surten de l'escena per l'esquerra.)

Fi